

Vlad Șufariu

Conducător la scară mică

LETRAS
Promovăm autorii români

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ȘUFARIU, VLAD

Conducător la scară mică / Vlad Șufariu.

—Snagov : Letras, 2021

ISBN 978-606-071-495-8

821.135.1

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți
aparține autorului.

Copyright 2021, Vlad Șufariu.

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.net

email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii, pe mail:

edituraletras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.lettras.ro

contact@lettras.ro

Cuprins

Declinare de responsabilitate	5
Mulțumiri	7
Capitolul (-3).....	9
Capitolul (-2).....	13
Capitolul (-1).....	21
Deșteptarea în Pitești.....	39
Capitolul I	41
Capitolul II.....	43
Capitolul III.....	49
Capitolul IV	53
Capitolul V.....	59
Capitolul VI	65
Capitolul VII	69
Capitolul VIII.....	75
Capitolul IX	77
Capitolul X.....	81

Capitolul XI	89
Capitolul XII	99
Capitolul XIII.....	105
Capitolul XIV.....	111
Capitolul XV.....	115
Capitolul XVI.....	127
Capitolul XVII.....	133

Declinare de responsabilitate

1. Probabil că știți o iotă de psihologie – ați putea spune că autorul se autoidentifică prin personajul principal al cărții, mai ales pentru faptul că narațiunea din carte este de tip subiectiv. Nu este așa, chiar dacă ați putea spune asta. Deci, înainte să judecați, sper că ați citit asta.

2. Această carte are la bază ideea cărții lui Timur Vermes, „Er ist wieder da”. Ea se bazează în diferite proporții (capitolele 0- XVII) pe scenariul acelei cărți.

Capitolul (-3)

Călcam pe străzile cenușii ale Piteștiului. Afară era destul de înnorat, picura. Pandemia era încă în floare, dar ce să-i faci...Peste tot erau numai ambalaje, de la cutii de suc lamăști înnoriate.

Nu multor oameni le plăcea vremea cenușie ca aceasta, dar mie îmi plăcea. Bine, ignorând pandemia, desigur.

Îmi place să mă identific ca un elev model, îmi plăcea să învăț și eram cât se poate de separat de politica de partid din oraș. Da, aici existau partide de elevi la nivel de oraș, o prostie, părerea mea – acordă drepturi și puteri nenecesare unor elevi total normali...

Mergeam liniștit, de-a lungul străzii Exercițiu. Mă întorceam acasă, fusesem să iau niște covrigi din covrigăria de la parterul blocului. Era liniște și o țineam la pas, până când am văzut pe jos ceva... un lucru... O mască.

Ce-i drept, vedeam măști din astea chirurgicale peste tot pe jos, aruncate, dar asta era una specială. Era neagră, din material textil, și pe ea scria B.U.G. Mafia! Formația mea preferată.

Știu că dacă sunt un elev model nu ar trebui să admir așa o bandă de golani, dar cântau uimitor!

Am ridicat, ca în transă, masca de pe jos. Era umedă, stătuse în ploaie. Pe interior, erau urme de chipsuri și mirosea a tutun, iar pe marginile ei interioare era o mazăgă gălbuie despre care nu mi-am putut spune ce e.

Dar instinctul meu și un impuls ciudat au învins rațiunea.

Am pus masca la gură. Era uimitoare, îmi venea neașteptat de bine! Nu am apucat să mă bucur mult de această senzație.

Brusc, fără știință, am început să simt niște furnicături în burtă. Brațele, picioarele și coloana au început să mă doară. Am văzut pământul îndepărtându-se sau, mai bine zis, mi-am dat seama că mă înălțam cu o viteză amețitoare.

Nu mi-am dat seama pe moment, dar brațele și picioarele mi s-au îngroșat și ele. Mi-a crescut și o burtică. De fapt, era un ditamai burtoiu, ca să fiu sincer cu mine!

Dintr-un amărât slăbănog de un metru șaiszeci, numai piele și os, am devenit ca prin magie un tip solid, de cel puțin un metru șaptezeci și cinci, cu mușchi pe mine, cu o ditamai și ceva la care nu mă așteptam, în vârful capului, un moț. Fără un sens anume. Cel puțin așa am crezut inițial.

Când am observat și am conștientizat moțul, am simțit un val de putere nestăvilită prin corp. Simțeam că puteam mișca un bloc.

Am urlat spre cer și am început să mă bat cu pumnii în piept! Era o senzație de eliberare, puteam face ce vreau eu și brusc, am fost mândru de numele meu – Adolf Mihnea.

Capitolul (-2)

În general, nu eram cool. Copiii cool râdeau mereu de mine și probabil că nu reușeam să fiu șmecher exact pentru motivul că nu aveam încredere în mine pentru a fi șmecher. Nu aveam tupeul necesar, chiar dacă mi-l doream din plin.

Dar acum... acum eram cool. Eram șmecher. Și deodată, mi-am dat seama, de fapt, cât de nasol eram cu o oră în urmă. Eram o piticanie tocilară nefolositoare, acum mă priveam în trecut cu exact aceeași scârbă pe care o aveau copiii șmecheri față de mine.

Fraierii tocilari stricau totul. Dacă ei nu ar fi, poate chiar ar fi mai bună școala. Pe cât de mult îmi plăcea școala, pe atât de mult o disprețuiam acum. Chiar dacă era o școală particulară, ce naiba, toate școlile sunt la fel. La SPP, Școala Particulară Pitești erau numai tocilari.

Ei, lasă, tocilarii mi se vor supune! mi-am zis. Și chiar atunci, am avut o altă revelație: mi-am dat seama ce oportunitate tocmai mi se deschisese: aveam harta drumului spre putere. Nu a trebuit să mi-o dea cineva sau să mi-o povestească.

Eu, Adolf Mihnea, am fost ales de providență să îndrept toate acestea, ăsta era destinul meu – să devin lider al unei mișcări de reîmprobărire, să înaintez alături de oamenii de-un rang cu mine, golani, să curățăm orașul de idioți mici cu coșuri pe nas, să readucem elevul normal! Elevul normal – nesupus școlii, ținându-și singur viața în mâini, nepunând accentul pe rezultate școlare, căci știe că va avea succes oricum. Eu mă număram printre aceștia. Și doar aceștia, ca mine, trebuiau să rămână.

Iar eu îi voi conduce pe elevii cu inimi curate de golani spre pace! Războiul se petrecea de mult, chiar dacă nu îl vedeam.

Trebuia să îmi fac un partid. Să vin cu o idee originală. Un stil politic, o ideologie nouă!

Aici, în orașul nostru, elevii își puteau crea partide, într-un fel de consiliu al elevilor mai avansat, ce era ca un fel de parlament în miniatură, dar totuși, controlat de profesori.

Până acum, mi s-a părut o prostie, ceva ce dă prea multe drepturi și libertăți adiționale unor elevi norocoși ce ajung în funcții mai mari în acest consiliu. Dar acum, mi se părea ceva uimitor. Ideea mă încânta la maxim.

Ideea numelui m-a trăsănit ca un fulger – *Mihнизм!* Clasic, ușor de reținut. Iar eu, conducătorul ales de Divinitate, mă voi numi... *Führccalar* – o aluzie la führerul german, ce murise cu mult timp în urmă și cuvântul

cocalar. Nu era un cuvânt care să-mi placă în mod special, dar asta ne reprezenta.

A doua zi la școală, totul s-a schimbat radical. Precum eu mă plecam înaintea șmecherilor când treceau, acum toate gunoaiile tocilare mă priveau cu spaimă și treceau cu coada între picioare pe lângă mine.

Gașca copiilor șmecheri a venit la mine și m-a invitat în anturaj, dar le-am răspuns:

—Aici, eu creez anturajele și lumea intră în ele, nu invers.

Aceștia s-au uitat lung după mine.

Și până la ora patru aveam deja vreo 20 de golani demni de respect ce mă urmau în tot ce făceam, ca o gașcă.

Acum urma să mergem la directoare să o anunțăm că ne facem un partid.

De obicei, micuții elevi fraieri *cereau voie*, dar noi informam. Partidul Școlar Golănesc Mihnist, ăsta era numele pe care îl doream, dar directoarea nu a fost de acord, așa că l-am lăsat doar Partidul Școlar Mihnist. Trebuia să mă pun bine cu Consiliul profesoral, altfel nu aveam șanse. Și oricum, vom fi în curând destul de puternici cât să ne numim partidul cum vom vrea.

Chiar din acea zi am început să recrutăm membri. Cel mai mult mi-a plăcut de un tip pe nume Spic, pe care l-am făcut de îndată ministru al propagandei. Ei, dacă puteam

spune că recrutam membri, cu Spic ca ministru al propagandei recrutam un om pe minut.

Peste noapte, P.S.M. a devenit unul dintre cele mai cunoscute partide de elevi din cartier.

Și, de exemplu, Partidul Apărării Independenței, care era unul dintre cele mai mari și mai populare, părea că se simte ofensat de creșterea uimitor de rapidă a noastră, așa că brusc, cei de acolo au început să ne facă antireclamă, dădeau în stânga și-n dreapta că suntem naziști.

Dar, din fericire, asta chiar a atras mai multă atenție asupra noastră și, în trei zile, partidul meu devenise cel mai mare din oraș, iar în curtea școlii, atât golaniii vrednici de stimă, cât și gunoaiile tocilare scandau să se facă alegeri iar.

Se pare că nu mai voiau P.A.I. Voiau Partidul Mihnist.

Consiliul profesoral nu se mai putea împotrivi scandărilor, care în curând ar fi putut ajunge proteste, așa că a trebuit să accepte. Se vor face alegeri anticipate. Desigur, celor de la P.A.I. nu le convenea deloc, dar orice ar fi încercat, nu ar fi reușit să ne înfrângă.

Alegerile s-au ținut și după cum era de așteptat, Partidul Mihnist a câștigat majoritatea cu 46% din voturi. Eram aproape de 50%.

Între timp mă apucasem de fumat – era un semn de golănie și mă prindea bine, ca și lider al golaniilor. Mă

gândeam că primul ordin pe care îl voi da ca prim-ministru *Führer* va fi interzicerea circulației cu mașini pe străzile de lângă școlile gimnaziale și licee, dar nu din motive de siguranță, ci pentru că șoferii aceia răi, fără respect, conduceau cu viteză și ne zburau țigările din mâini.

A, și, desigur, trebuia să legalizez petardele.

Chiar și după ridicarea la putere, partidul a continuat să crească. Atunci când am propus legea interzicerii circulației, totuși, sub pretextul siguranței, directoarea nu a fost de acord. A trebuit să impun limita de viteză de 10 km/h pentru a fi acceptată. Legea petardelor s-a votat în parlament. Petardele au fost legalizate.

Acum, peste tot se auzeau numai bubuieli. Îmi plăcea asta. Elevii aruncau cu petarde după tocilari.

Totul era bine, tocilarii se ascundeau și elevii adevărați mărșăluiau pe holuri acum fără să-i oprească cineva. Mai puțin ceva... Ceva ce m-a determinat să-mi încep campania de care aproape uitasem: un taximetrist de vârstă medie, cu păr scurt, țepos și gri, ce trecea mereu în viteză prin fața școlii.

Și într-o bună zi, 20 de golani veritabili se adunară în fața școlii, cu mine în frunte. Eram fericit, căci odată, Spic, Cuibler, Gheorghescu și Tocoli, unii dintre cei mai de seamă conducători ai P.S.M., au luat la bătaie un polițist